

عنوان مقاله:

آموزش مجازی و مسئله جامعه پذیری دانش آموزان در همه گیری کوید-۱۹: ضرورت سیاستگذاری دوران پسا کرونا

محل انتشار:

فصلنامه علوم اجتماعی دانشگاه فردوسی مشهد، دوره 19، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

احمد کلاته ساداتی - دانشیار جامعه شناسی، دانشکده علوم اجتماعی، دانشگاه یزد، یزد، ایران

زینب صبوحی گلکار - کارشناس ارشد مددکاری اجتماعی، دانشکده علوم اجتماعی، دانشگاه یزد، یزد، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از کارکرد های مهم آموزش و پرورش جامعه پذیری دانش آموزان است که عمدتاً تا قبل از همه گیری کوید-۱۹ در محیط مدرسه انجام می شد. با شیوع همه گیری و آموزش مجازی، جامعه پذیری دانش آموزان با شرایط جدیدی روبه رو شد. هدف مطالعه حاضر، شناسایی کیفیت جامعه پذیری دانش آموزان در همه گیری کوید-۱۹ است. پژوهش حاضر با استفاده از روش کیفی و با رویکرد تحلیل مضمون در سال ۱۴۰۰ و در مدارس دولتی شهر طبس، به تبیین پدیده مدنظر پرداخته است. داده ها با استفاده از نمونه گیری هدفمند و به شیوه مصاحبه نیمه ساختاریافته با والدین (۱۴ نفر)، دانش آموزان (۱۶ نفر) و معلمان (۶ نفر) جمع آوری شد. یافته های تحقیق نشان داد که در همه گیری اقتدار مدرسه در موضوع جامعه پذیری به حداقل ممکن رسیده است. به رغم انتظارات از مدرسه در موضوع جامعه پذیری دانش آموزان، با توجه به مجازی شدن آموزش، رسانه به ابزار قدرتمند جامعه پذیری تبدیل شده است. مضامین برساخت شده مرتبط با مسئله مندی جامعه پذیری عبارت اند از: غیررسمی شدن مناسک آموزش، کاهش اقتدار معلم، آسیب های فضای مجازی، ضعف نظارت و تعارض های چندوجهی. مدل مفهومی، مدرسه زدایی ناخواسته در موضوع جامعه پذیری است. توجه به تغییرات اجتماعی و فرهنگی در عصر پسا کرونا و ضرورت های آموزشی مرتبط، ضرورت سیاست گذارانه جدی در وزارت آموزش و پرورش است. افزون بر آن، طراحی نرم افزارهای آموزشی برتر در کنار به روزرسانی سواد رسانه ای معلمان، به عنوان اولویت آموزش و پرورش پیشنهاد می شود. توجه به تغییرات وسیع و عمیق اجتماعی در کشور، ضرورت جدی برای سیاست گذاران آموزش و پرورش است.

کلمات کلیدی:

آموزش مجازی، جامعه پذیری، معلم، کاهش اقتدار، دوران پسا کرونا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1615880>

